

Együtt ünnepeltük Krisztust

Erdő Péter bíboros úr: „Azt hiszem, óriási dolog volt a magyar egyház számára, de az eucharisztikus kongresszusok történetében is, hiszen régóta, huszonegy éve nem volt jelen pápa a záró szentmisén. ... Együtt ünnepeltük Krisztust, aki mindannyiunk reménye, és ünnepeltük a Szentatyát is, aki Péter utódaként őt jeleníti meg közöttünk.”



(Magyar Kurír)

Mély, belső, szívbeli öröm

Ragyogó idő volt egész héten. Eső egy csepp sem, de hullott az áldás, áradt a kegyelem. Elviselhetővé tette a tűző napot a Hősök terén, mosolyt fakasztott az expo járatokon összepréselődtő utasok arcán, feszült figyelmet és önfeledt derűt hozott az előadásokra, mély áhítatot a szentmiséken. A gyertyás körmenet misztikus fényei között boldogan ismertük fel régen látott kedves ismerőseinket, a magasba emelt gyertyák ujjongó örömeivel zengett újra és újra: "Úr s király a föld felett!" Jómagam személyesen is nagy

kegyelemben részesültem: áldoztató lehettem egész héten, a nagy miséken és az expón is. Én, aki eddig csak betegekhez jártam -hetente, havonta egy-egy szent ostyával-, most félve és szorongva, meghatottam vettem kezembe a teli cibóriumot: „Adj erőt Uram, ha ilyen magasztos feladatot bízál rám.” A kijelölt hely felé cserkészek vezettek fel magabiztosan mozogva a nagy tömegben, aztán csak jöttek, jöttek, jöttek az emberek, hosszú sorokban: ki komolyan, áhítattal, ki fesztelenül mosolyogva. Azt

hiszem én is végig mosolyogtam, el-
tűnt belőlem minden feszültség, mély
belső öröm töltött el, semmihez sem
hasonlítható. A Kossuth téri szentmi-
sén nagyon sokan áldoztak, kevés
lett a kikészített mennyiség, törni kel-
lett az Oltáriszentséget, hogy jusson
mindenkinek. Ez nehéz volt, nagyon
aggódtam, hogy földre hullanak a

morzsák. Fohászkodtam magamban:
„Bocsáss meg Uram és örüljünk
együtt, hogy ilyen sokan vágyódnak
Rád.”

A hála és öröm tölt el most is, ahogy
visszagondolok a Kongresszus esemé-
nyeire, s tudom, ebben sok ezer em-
berrel osztozom.

Zsuzsanna

Új utakat tanított NEKünk

NEKünk lendülete még most is repít
engem is, többekkel együtt. Keresz-
tény emberként mindig is remélek,
bármifajta reménytelen helyzetben is.
De most megerősödtem, és hitemből
látás lett. Lát-tam amit hiszek. Hi-
szem, hogy van ezen a világon jó,
szép, nemes törekvés. Ma is létezik út
az Isten felé. Jó volt megtapasztalni az
összefogást, a kitűnő szervezést, több
ezrek munkáját, az összehangoltságot
és az együttlétet, a krisztusi szolidari-
tást, a *bárhonnan jöttél, itthon vagy*
érzését. Mintha egy hetes lelkigyá-
korlat lett volna. Nagy ünnepeinknek
nyolcada van. Hitünket ünnepeltük.
Házi használatra nálam „8 plusz” jel-
zést kapott az esemény-sorozat. S per-
sze látnivaló volt, hogy „velünk az
Isten”. A Szent Lélek ott fűjt, ott zú-
gott közöttünk, határok és felekezetek

nélkül. Mindenki odatette magát, Is-
ten segítségével. Ezért vagyunk Euc-
harisztikus közösség. Mindig és
csakis közösségben élhetjük meg hi-
tünket. Hiába mondom el, mit jelen-
tett számomra, milyen volt, mit
jelentett

NEKem, sokkal fontosabb erőt merí-
teni, továbbra is vallani: („**Minden
forrásom belőled fakad!**”) Hálás
szívvel emlékezem az előadásokra,
prédikációkra, fakultációkra, Ferenc
pápánk közvetlenségére, útmutatásai-
ra. Jó magyarnak lenni, jó keresztény-
nek lenni. S jó, hogy van lehetősé-
günk a visszahallgatásra, visszanézés-
re. Új utakat, felismeréseket, fogé-
konyságot és találékonyságot tanított
a jövőre nézve NEKünk.

Sándor, diakónus

A Duna TV „*Jóembert keresünk*” adásaiban a Kongresszuson segítő önkéntes-
sek odaadó és önzetlen szolgálatáról készült két videó, itt megtekinthetők:
<https://youtu.be/m9BdHLqEzcE>; <https://youtu.be/n9wq7U-ZYxQ>

Kegyelmi pillanatok a Kongresszuson

Az egész hét ünnepi hangulatba öltöztette a szívemet, és voltak olyan mozzanatok, melyeket különösen Isten kegyelmi ajándékaként éltem meg. A

készülődés he-
tei, amikor a
közös imádsá-
got mondta a
hívó közösség
vagy a kis imád-
kozó közössé-
gem még nem
volt olyan kü-
lönleges szá-
momra, mint
amikor közele-
dett a nyitó
szentmise előtti
hét. Már akkor
valami izgalmat



kezdtém érezni. Amikor tavaly regisztráltam, majd most áldoztatói szolgál-
tot vállaltam a nyitó és záró szentmisékre, nem tudtam, hogy olyan mélyen
fognak érinteni, mint amit megosztanék veletek.

Jártam a Bazilika előtti vásárban ahol a szerzetes közösségek is bemutat-
koztak, a könyv- kiadók mellett. Itt az **Úr soha ki nem apadó sokszínűsége**
várt rám – a pálos busz, a ciszter sörök, bencés borok, a nővérek kézmunkái,
és rengeteg könyv és emberi találkozások, beszélgetések. És ez a hely lett az-
tán a szentségimádás tere is csütörtök estébe nyúlva. Ekkor éltem meg azt,
milyen a testvérek egysége – mint a drága olaj a fejen, vagy a Hermon har-
matja(133. zs.) – békesség, áldás szállt felém az Úr felől sok-sok ember gyűrű-
jében állva.

A körmenet pedig az **Úr világossága és ereje** volt számomra, mert gyerek-
től az idősig, kispaptól a püspökig, cserkésztil a sokféle nemzetig, vidám,
éneklő sokaságot láttam rendben kísérni és hirdetni az Oltáriszentség valósá-
gos jelenlétét az akkora már sötét városban.

A zárószentmisén pedig az **Úr változatlansága, lehajló irgalmas jósága**, ami kegyelmi pillanat volt nekem, amikor a Szentatya körbement a pápa mobil-
billal köztünk vagy, ahogy a nálam áldozók fogadták Őt, aki megajándékozott
minket önmagával. **Márti**

Gondoltam ...

Bár már a szervezés korai szakaszában jelentkeztem önkéntesnek, valójában nem tudtam, mit is jelent az Eucharisztikus Kongresszus.

- ♦ Gondoltam, hogy evangelizációt jelent, de nem gondoltam, hogy Budapest ennyi utcáján, terén hirdethetjük azt, hogy mit is jelent Jézussal járni.
- ♦ Gondoltam, hogy sok embert jelent, de nem gondoltam, hogy több tízezer, akár százezer társunkkal együtt veszünk részt rajta: csupa szimpatikus ember, nyugodt, csendes tömeg.
- ♦ Gondoltam, hogy sokan jönnek külföldről, de nem gondoltam, hogy ennyi püspök is érkezik a világ minden tájáról.
- ♦ Gondoltam, hogy jó érzés lesz az Egyházunkat hirdetni, de nem gondoltam, hogy eközben minket is ennyi lelki élmény ér.
- ♦ Gondoltam, hogy jó dolog lesz önkéntesként dolgozni, de nem gondoltam, hogy ilyen sok élményt és ajándékot kapok. Jó érzés volt megkapni az önkénteseknek írt köszönő levelet és az IEC emlékérmét is.

Büszkeség tölt el, hogy bemutathattuk Egyházunkat és országunkat: kultúránkat, táncainkat, a hungarikumokat. Talán sokan pozitívan értékelik a szervezést, az összeszedettséget, a fegyelmezettséget és a lelkesedést.

Töltekeztem a találkozásokból: jó volt ismerősökkel is találkozni és nagyon jó volt látni, hogy mennyien vagyunk: hát tényleg ilyen sokan vagyunk? Ez reményt és jövőbe vetett hitet ad.

Hálával,

Zsuzsanna



Fotó: Baczó Tamás

Forráspont a színpalak mellett

Nagy örömmel és várakozással jelentkeztem önkéntesnek a budapesti Eu-charisztikus Kongresszusra. A lehetőség, hogy más, ismeretlen segítőkkel előre pontosan nem kiszámítható feladatokat kapok, egy izgalmas komfort-zónából „kizökkenést” ígért. A feladat, amit végül kaptam az alábbi, látszólag nem sok izgalmommal kecsegtető megnevezést kapta: „Forráspont (Ifjúsági Est a Papp László Arénában) - Biztonság - Művészfalu felügyelő”. Tehát „őrző-védő” leszek, ahol kevés emberrel találkozhatok majd. Abban azért titkon bíztam, hogy az Isten majd csak „ad” érdekes feladatokat is. De bármi is jön, igyekszem a feladataimat jó kedvvel és jól elvégezni.

És milyen jó, hogy ez az isteni gondviselés által meghatározott beosztás jutott osztályrészemül!

Csütörtökön a fellépők elpróbálták a programot, így találkozhattam a művészfolyosón Ákossal, Lackfi János költővel, a szentségimádásban részt-

vevő papokkal, a tanúság tevőkkel, köztük Sophia Kubyval Bécsből, a For-



Fotó: Baczó Tamás

ráspon Band tagjaival, de Fábry Kornéllal, egy horvát televíziós stábbal, tolmácsokkal, és sorolhatnám. Lehetőség volt a többségükkel beszélni is, de a többi önkéntes segítővel is hamar kialakult az összhang.

Az igazi izgalmak pénteken, az éles program során történtek. Ákos koncertje alatt a folyosó is jobbára kiürült, így a folyosóra tévedő tiszteletjegyes osztrák urat, spanyol fiatalokat, vagy éppen katolikus atyát is a számukra kijelölt helyre kellett kísérem. Feladatul kaptam, hogy Sophiát

A NEK előadásai, eseményei itt újra megtekinthetők:

<https://iec2020.hu/hu/elo-kozvetites>, ill. pl.

<https://rakosszentmihaly.hu/hirek/251-a-nek-eloadasai-visszahallgathatoak>

Kép: iec2020.hu



szentség imádását, a Forráspont Band és a 4 Akkord Show kórus néhány számát a backstage-ből, pontosabban a színpad mellől, egész közelből láthattam. Mi önkéntesek is ott térdeltünk a Legméltóságosabb Oltáriszentség előtt, nagyon megható, igazi közösségi élmény volt.

segítség, kísérjem. (Sophia egy keresztény jogvédő szervezet munkatársa, 18 évesen a teljesen hitetlen Sophiának Isten természetfeletti módon mutatta meg magát az Eucharisztiaiban, egy csapásra megváltoztatva életét és azóta is elkötelezett keresztény életet él). Mindenkivel kedves, közvetlen, barátságos volt végig. Kedvesen köszönte meg szolgálatomat is. A legnagyobb élmény az volt, hogy a tanúságtevők fellépését, az oltári-

Az Ifjúsági Est végével több szereplő még interjút adott, fiatalokkal szelfizett, búcsúzott, mi pedig elkezdtük az elpakolást. Pár fiatal önkéntes pedig boldogan mutatta Ákostól kapott autogramját.

Hát így lesz a keveset ígérő „felügyelői” feladatból életre szóló „százannyi” élmény! Mit mondhatok ezek után? Hálásan köszönöm, Istenem!

Tamás

Alább várjuk az **élményeiteket, tapasztalatotokat**, hogy mit kaptatok a kongresszus alatti napokban és hogy mit adtok belőle tovább <https://monddeliec2020.com/hu/>.

Egy hét volt, de örökre szól a NEK számomra. Megtapasztalni személyesen és közösségben is Jézus szerető, gyógyító, vezető jelenlétét. Új emberek, régi barátságok új közös élményekkel. Mindez Jézus valóságos testével, az Oltáriszentséggel és az őt hordozó élő, egész világról idejövő, tanúságot tevő Egyházzal. Nem tudok betelni azzal a sok ajándékkal, amit kaptam a NEK 8 boldogságos napja alatt. Hálát adok érte a Jóistennek. Hála mindenkiért, aki szervezte, ezért élt az elmúlt évek alatt. Köszönet a szeretettel átítatott munkájukért!

Babi

Amikor a Bazilika elé kitették a visszaszámlálót, eszembe jutott, hogy öt évvel ezelőtt milyen furcsán hangzott a különleges hírekhez szokott fülemnek a bejelentés, hogy 2020-ban hazánk rendezheti meg az 52. Eucharisztikus kongresszust.

Számomra az elmélyült felkészülést a pandémia miatti plusz egy év (kegyelmi időszak) adta, mikoris a szobámba zárva, naphosszat imádkozva, a világ ingereitől elzárva érleltem magamban a gondolatot, hogyan tudnék méltóképpen felkészülni az akkor még számomra átláthatatlan eseményre. Aztán a TV miséken való lelki áldozás korlátozott lehetőségei érlelték lelkemben a vágyat, hogy a hosszú idő

óta elhanyagolt gyógyást, a dolgaim rendezését megtegyem,

Visszaszámláló

és újból találkozhasam személyesen Jézussal a szentáldozásban. Imát szerető emberként napi több órát imádkozással töltöttem, és a karantén után bűneimet letéve az Oltáriszentség előtt, napi rendszerességgel testben-lelkemben Jézussal folytattam a felkészülést, így elmondhatom, hogy a kongresszus kegyelmi áldásait már a kezdet előtt megkaptam. Olyan volt ez mintha karácsony előtt kaptam volna meg az ajándékom! A számos templomban tartott szentségimádási lehetőség, de különösen a Szent István Bazilika szentségi kápolnájában töltött órák feltöltő meghitt alkalmak rögzültek kitörölhetetlenül lelkemből. A csendes szentségimádások után a kongresszus 10 csodálatos napja, a nyitó és

záró szentmisék közötti tanítások, kulturális programok, koncertek és találkozások régi Ismerősökkel, ragyogó arcú hitestvéreinkkel, mint egy felbolydult méhkaszá tették a várost és egyházunkat, de sajnos közben jöttem rá, mennyivel többet lehettem volna ott az eseményeken, és tehettem volna úgy, mint Mária, aki a "jobbik részt választotta". A szombat esti, demonstrációval felérő körmenet után másnap, a vasárnapi misén ott voltunk valahol az Andrássy út közepén, a misét élőben nem láttuk, a pápát is csak a kanyarban, de arra gondoltam, hiszen én már előre megkaptam az ajándékomat, és a lényeg, hogy Jézust magunk-

hoz vehettük a nap-sütésben, az utca kövén, azzal a jó érzéssel, hogy lát-

hatja ország-világ: Jézus él, és mi követői vagyunk, akik megvalljuk!

Hazafelé sétálva, a lelkibékés tömegtől távolodva bementem a Bazilika számomra oly kedves kápolnájába, ahol egyedül adtam hálát mindenért az elmúlt hét zajosága után, csendesesen, a megszokott lelki békével, és arra gondoltam, ma nem lett vége, hanem inkább most kezdődik el, aztán lassan-lassan kezdtek jönni a többiek is.

Kifelé menve, a lépcsőn megpillantottam a visszaszámlálót, és arra gondoltam, talán igazából most kellene elindítani!!!

Ferenc, sekrestyés

Közép-pesti Plébániák 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusi Lapja

Szerkesztők: 5 plébánia kongresszusi küldöttei:

Feith Ágota, Lukács Judit, Pap Anna, Rozsly Zsuzsanna,

Törökné Leibinger Ágnes, ill. Baczó Tamás, Kata Péter, Lukács András,

Tegzes Gergely

Interjú: Szolgálat a kórusban

- Mikor, hogyan talált meg a zárómise zenei szolgálatának lehetősége? Azonnal igent mondtál? Voltak kétségeid a fizikai, pszichés megvalósíthatósággal kapcsolatban saját szempontodból ill. a közösséged részéről? - Ez nem volt téma számomra, kezdetről fogva tudtam: nekem ott a he-

rögtön a benyomásom: ezt csinálni kell! Bucsi László atya volt a karnagy, aki ígéretet tett a szüleimnek: senki sem fogja megtudni, hogy templomi énekkarba járok, csak engedjenek el. Később a Mátyás templom közösségéhez csatlakoztam.

Kép: iec2020.hu



lyem. Korom ellenére egyértelmű köztelességemnek éreztem a részvételt. A '38-as kongresszus napjaiban születtem, áldozócsütörtökön, május 26-án. Minden áldozócsütörtök alkalmával megemlékeztek erről a szüleim. Amikor a Gondviselés révén vidékről Budapestre kerültem tanítani, rokonaim elvittek a pesti ferences templom kórusát meghallgatni. Az volt

- Nem kísértett meg a jelentéktelenség-érzése (1 hangnak lenni a 2000 közül)?

- Ez nem jutott eszembe. Akik kórusban éneklünk, együtt halljuk a többiekkel a saját hangunkat, hozzá vagyunk ehhez szokva.

- Lassan közismertté vált Liszt Krisztus-oratóriumából származó "Tu es Petrus" (Te vagy Péter) zenei rész külön-

*leges időzítése, nevezetesen, hogy éppen akkor hangzott fel, amikor a Szent-
 atya autója az oltárhoz
 vezető egyenes útsza-
 kaszhoz érkezett.*

*Mennyire volt felismer-
 hető, megélhető a karve-
 zetői improvizáció, spon-
 taneitás?*

- Amikor ez a pillanat
 bekövetkezett, megbök-
 tük egymást, hogy ez
 fantasztikus! Előre tud-
 tuk, hogy ahogy az idő

engedi, úgy kerül sorra egy-egy mű. A nyári próbák alkalmával nagyon bőse-
 ges volt az anyag, mely aztán egyre szűkült, de sátorban még a főpróba so-
 rán is kivettünk egyes darabokat a repertoárból. Gondban voltunk, miként
 fogjuk vajon tudni, mikor mi következik, mégis minden gördülékenyen sike-
 rült.

*- A szolgálatra való koncentráció nem nehezítette meg az odafigyelést a
 szentmisére?*

- A Hősök terén a szentélyhez legközelebbi részén hiányzott a kivetítő, a kar-
 nagyot is alig láttuk, ám s visszajelzések szerint jó volt a hangosítás, minden
 szépen szólt.

A szervezethez egyébként is lenyűgözött. Két nagy (50x25 m-es) sátrat állí-
 tottak fel egymás felé fordított bejárattal az alkalmi énekkarnak próbate-
 rem gyanánt. A kórusvezető egyik kézzel az egyik, a másikkal a másik sátor
 irányába vezényelt. Így már a gyakorlás is élvezetes, különleges, felemelő
 élmény volt.



Ági

Mohos Gábor püspök úr: „Közös tapasztalatunk volt, hogy ezen a héten csodálatos
 módon élhettük meg az egységet... Az egész hét sajátos titka, hogy a Jóisten egészen
 különleges módon áldotta meg ezt az eseménysorozatot...

Nagyon sok ember vett részt a kongresszus szervezésében és lebonyolításában. Az ő
 áldozatos munkájuk nélkül ez nem jöhetett volna létre. ... Ezt az áldozatos munkát a
 Jóisten is megáldotta, ezért is lehetett a kongresszus ilyen felemelő.”

Missziós küldött szemével

Missziós küldötként évek óta nagy örömmel, várakozással és sokáig lelkesedéssel készültem a NEK-re. Aztán a halasztás időszakában a lelkesedésem megtört. De tudtam, hogy rendkívül fontos a cél, hiszen a Cél maga Jézus! Ekkor is igyekeztem Jézusba és a hitembe kapaszkodni, annak érdekében tevékenykedni, hogy fenntartsam az érdeklődést és a várakozást a környezetemben és magamban is.

2021 nyarán mind a magánéletemben, mind a szakmai életemben, mind pedig a NEK-re való készületben mintha minden felbolydult volna, nagyon begyorsultak az események. Igyekeztem lépést tartani, hol lelkesebben, hol kevésbé lelkesen, de akkor már éreztem, hogy tényleg egy csodálatos eseményre készülünk. Készültünk találkozni Jézussal!

A NEK hetében nagyon büszke és boldog voltam. Büszke a hitemre, arra, hogy missziós küldötként évek óta részt vehettem az elő-

készületekben (ha csak egészen apró dolgokkal is), büszke, hogy bármennyire is kicsi volt a templomi Csoportunk, ennek a néhány embernek csoportvezetője lehettem, és megtisztelték bizalmukkal. És valahol emögött éreztem és tudtam, hogy Isten is bízik bennem. Bízik, mert rengeteg nehézséget adott a magánéletembe, de én mindvégig tudtam, hogy Ő mellettem van, és mindenben segíteni fog. Segített is.

A NEK egy hatalmas csoda volt számomra! Az Istennel való összetartozás, a Testvérekkel való összetartozás, a hit és az Egyház nagyságának az ünnepe, melyen éreztem Isten bizalmát irántam, és éreztem szavakban le nem írható szeretetét.

Tudom, hogy most küldetésünk van: továbbra is fenntartani Isten szeretetét egymásban, továbbadni az örömhírt!

Anna

Interjú egy önkéntessel

A munkahelyemen mindenki tudott a szolgálatomról. " - Hülye vagy, Kata, hogy elvállalod! Ne kapj el semmit!" - intett a főnököm nevetve.

- *Amint a Szentírásból ismeretes, tíz leprásból egyetlenegy tért vissza Jézushoz köszönetet mondani a meggyógyításáért. A Te segítségédért hálások voltak az emberek?*

- Visszagondolva a történetekre az elsőáldozást követően le voltam törve, hogy milyen némelyik szülő, milyenek az emberek. A Bosnyák térről viszont sokan visszajeleztek, hogy köszönik a munkánkat. Kérték, csoportvezetőként tolmácsoljam a többieknek is mindezeket. A csoporttagokkal azóta is tartom a kapcsolatot egy közösségi portálon keresztül. A Kossuth téren és a zárómisén már hálások voltak a résztvevők. Osztogatásakor a feléje nyújtott gyertyát Mohos Gábor püspökatyá különösen kedvesen köszönte meg. Több atya is figyelmesen viselkedett. A zárómisést követően egy fekete atya a kiürülő Hősök terén sajátos hálaadó énekbe kezdett "I love Budapest!" - dalolászta lelkesen.

- Volt valaki, aki megpróbált lebeszélni a feladatvállalásról? Beteljesült a riogatása?

- Inkább saját magamban voltam bizonytalan. Az volt bennem, hogy elvállalom a munkát, de a határaitam feszegetem (a személyes kapcsolatteremtés hiánya nagyon nehezítette a felkészülést.) Az önkéntes oldalon rendszerint lassan érkezett az e-mail-es reakció, akadozott az információáramlás. Negyedszer voltam a belépőkártyámért a bázison, mire sikerült kijavítani az elsőre elírt nevemet. Vasárnap aztán minden fennakadásért elnézést kértek.

- Volt-e különösen szélsőséges, emberpróbáló helyzet?

- Amikor az elsőáldozók szülei rángatták a ruhámat, illetve amikor észleltem hogy egy gyerek váratlanul elindult a szülei felé, hogy beállíttassa velük a telefonján a megfelelő rádiófrekvenciát. A képzésen tanultaknak megfelelően visszaküldtem a kisiút a helyére, és szóltam a szomszéd szektor felelősének, hogy elhagyom a saját területemet ügyintézés céljából, figyelje helyettem.

- Milyennek láttad a Szentatyát?

- Kedves, mosolygós volt, ugyanakkor nagyon fáradt. Kétségtelen, hogy örömmel jött közénk. Önkéntesként alkalmunk nyílt, hogy jelentkezzünk a repülőhöz való kikísérésére, de a sokszáz főből mindössze negyvennek sikerült. De nem voltam elkeseredve, hogy nem kerültem be a kisorsoltak közé. Egy lány együttérző sajnálkozása

sára annyit válaszoltam: "Te sokkal jobban megérdemelted nálam, hogy ott lehess, hiszen az egész hetet a Hungexpo-n töltötted!"

- Nem sajnálod, hogy véget ért a NEK?



Kép: iec2020.hu

Van Benned hiányérzet?

Nem. A miséket a Youtube-on végig szoktam nézni, a fáklyás körmenetet is újra meg újra végigdúdolom. Felidézem magamban, ahogy a Kossuth téren egy pillanatra elgondolkodtam a körmenetből való lecsatlakozáson a másnapi korai 5 órai kelés miatt, de végül a maradás mellett döntöttem. Milyen jó, hogy így alakult!

Kata és Ági



Kép: Hasznosi Babi

Ki ad kinek?

Az Ószövetség egyik kevésbé ismert történetében Dávid király azt tervezi, hogy házat épít Jahvénak, hiszen míg ő maga cédrus palotában lakik, addig az Úr frigyládája egy sátorban. Az Úr azonban gyorsan helyére teszi, ki kinek ad bármit is. Mindig az Isten ad nekünk, mindig bőkezűen, és sohasem fordítva. Azt ígéri Dávidnak, hogy „háza és királyságod örökre fennmarad szíнем előtt, trónod örökre szilárd marad.” (2 Sám. 7).

Ezt a hibát és is elkövettem. Gondoltam, majd *Én* adok pár napot a NEK-nek, kiveszem az egész hetet, megyek segíteni önkéntesként. Az első feladatom a nyitó szentmisén regisztráció lett volna az egyik szektorban a

próbáltam telefonálni balra-jobbra, hogy eljussanak hozzám az értesítések. Szeptember 3-án pénteken reggel jelent meg végre újra a beosztásom, de egy másik csapatban, az Akció Csoportban (egy kis, bárhol bevetethető team-et takart a név). Aznap, péntek reggel 9-kor kellett volna megjelennem a Műjégpályánál. Puff neki, jól indul az egész! Péntekre nem jeleztem, hogy ráérek, hiszen aznap még dolgoztam... Így viszont többórás késéssel sikerült csak odaérem...

És persze kiderült, hogy nem én adok az Úrnak valamit, hanem Ő ajándékoz meg engem, bőkezűen. A hétvége alatt dolgozhattam az Akció Csa-

pattal, az Önkéntes Sátor kialakításán, az Önkéntes Központ tagjaival az önkéntesek fogadásán, a Pakoló csapattal, oszt-hattam vizet a szomjas kis gyermekkórus-tagoknak, és miseruhát atyák, diakónusok, kispapok százainak, s eközben megismerhettem sok kedves embert, életre szóló élményeket gyűjtöttem. Talán megtanultam Dávid királynak is adott leckét, ki adhat ki-

Fotó: Baczó Tamás



beosztásom szerint. De a beosztás az Önkéntes alkalmazásból eltűnt egy héttel a szombati főpróba előtt, így

nek az Eucharisztikus Kongresszus során... Csak annyit mondhatok: Há-lásan köszönöm, Uram! **Tamás**

Plébániai énekarunk heti próbái előtt és után mindig közösen imádkozunk. A kezdő ima rendszerint más és más, figyelve az ünnepeinkre is, de a próba végén, - amióta elindult - mindig az Eucharisztikus Kongresszusért imádkoztunk. (Ugye nem hiába?!)

És annyira megszerettük, hogy most közös elhatározással úgy döntöttünk, nem hagyjuk abba: az utolsó mondat helyett a Dicsőséget imádkozva továbbra is érvényes, időszerű, gyönyörű imánk van.

Zsuzsanna

Önkéntesek ezrei

Ahogy kezdődött: "Van kedved velem zetesek jöttek oda szintén a földalati-önkénteskedni az Eucharisztikus Kongresszuson? -kérdezte a barátnőm egyszer, és én természetesen igent mondtam, igaz, akkor még halvány fogalmam sem volt, mit is jelent egy ilyen kongresszuson önkéntesnek lenni. Édesapám sokat mesélt az előző, 1938-as kongresszusról, bár ő még akkor csak 10 éves volt, mégis nagy benyomást tett rá. Kíváncsisággal vegyes izgalommal vártam, vártuk az első próbát.



Sajnos, mint kiderült, pont ellentétes megdicsérni a szervezést. Munkám műszakba osztottak be minket, de a miatt (tanár vagyok) csak a hétvégélegutolsó alkalommal, a pápai misén ken tudtam részt venni a kongresszuson, de így is hatalmas élmény maradt a nyitó mise, a Kossuth téri szentmise, a körmenet, végül a pápai mise, ahol egészen közel, a Múcsarnok közelében teljesítettünk szolgálatot. Amikor a Hősök terén közös fotóhoz álltunk be a közel kétezer önkéntessel, azt hiszem mindenki érezte, hogy a közösség ereje hegyeket mozgathat.

**84.000 órát
dolgoztak az
önkéntesek**

Kinga

Külföldi szemével

A lehetőség, hogy részt vehettünk idén a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson Budapesten, nagyon nagy élmény volt számunkra, és egész életünkben emlékezni fogunk rá. Nagyon hálásak vagyunk a Kongresszus minden pillanatáért. Különösen a megnyitó ünnepség és szentmise, a szeptember 11-i felvonulás, és a Ferenc pápa részvételével zajlott záró szentmise volt számunkra felejthetetlen.

Mint Budapesten élő külföldieknek, nekünk mindannyiunknak nagy áldást jelentett a Kongresszus. Valóban bebizonyosodott, hogy nincsenek közöttünk elvá-

lasztó korlátok, nem számít, melyik országból érkezettél. Az összetartozásnak ezt az érzését nagyon különös volt átélni, köszönhetően a magyar emberek vendégszereztetésének.

Az ünnep alatt felemelő érzés volt együtt lenni oly sok emberrel Budapest utcáin, terein, a szabad ég alatt imádkozva örömmel és hittel. Minden Kongresszusi esemény segített abban, hogy mélyítsük hitünket, miközben erősen megtapasztalhattuk, hogy Jézus Krisztus életünk központja, és a Kongresszus nagyszerű alkalom volt, hogy ezt kifejezzük.

António, egy portugál résztvevő

Kép: iec2020.hu



Egy hét mosoly

Az Eucharisztikus Kongresszusra már akkor jelentkeztem amikor 2020 volt a megrendezésének kitűzött dátuma. A Hungexpón a Jóság, Békesség és a Türelem napi események közül a hétfői fakultáción, S.E.R. Joseph-Marie Ndi-Okalla, Mbalmayo, Kamerun püspökének előadása ragadott meg leginkább. Megdöbbenő volt hallani, hogy egy olyan országban, amely aranyban, gyémántban igen gazdag, a lakosság közel fele mélyszegénységben él.



A Nyitó szentmisén, a Kosuth téren és a Záró szentmisén a próba napokkal együtt 55 órában önkéntes munkával segítettem a rendezvényeken.

A legmaradandóbb élményem a Záró szentmisébe való bekapcsolódás lehetősége volt, mert a P1-es szektorba kaptam beosztást, a Dózsa György úthoz közel. Innen közvetlenül rá lehetett látni az egész Hősök terére, valamint két hatalmas kivetítőn is követni lehetett az eseményeket.

A pápa jelenléte, közvetlen-
sege felelevenítette bennem

azt a római élményt, amely mélyen él emlékezetemben. Jelen lehettünk Majnek Antal püspök atya szentelésén és az utána megtartott pápai audiencián, ahol II. János Pál pápa a közel 50 fős zárandók csoportunkat egyenként üdvözölt kézfogással néhány szó kíséretében.

Végül, de nem utolsó sorban hálás vagyok a Jóistennek azért, hogy a közel 250 önkéntes kedvességét, mosolyát egy héten át élvezhettem.

István, önkéntes

Mindenki találkozhat a nap 24 órájában Jézussal

Az első emlékem a NEK-ről 1997-ből származik, amikor Lengyelország adott otthont ennek a neves eseménynek. Még kisfiú voltam, csak azért vettem rajta részt a szüleimmel, hogy megnézzem azt a helyet, ahol a maga a pápa mutatott be szentmisét. Most diakónusként, a papságra készülve már azért jöttem el a Kongresszusra, mert tudtam, mennyire fontos esemény is ez valójában egy olyan világban, ami egyre inkább elfordul a valástól, és ahol sokszor az önzés kerül az ember életének élőterébe.

Budapesten hihetetlen kedvességgel találkoztam. Köztudott, hogy a magyarok és a lengyelek évszázadok óta jó barátságban vannak, nagyon boldog voltam, hogy ezt személyesen is megtapasztalhattam. Örömmel láttam a többezres



tömeget a miséken és a felvonulásokon, ahol egyszerre rengeteg ember gyűlt össze az Eucharisztikus Jézus körül.

Szintén elbűvölt a magyar főváros szépsége, mind az építészet alkotások, mind a táj Buda hegyeivel és Pest síkságával. Számomra a legfontosabb mégsem mind-

ez volt. Egy Budapesten szolgáló lengyel papnak a segítségével fedeztem fel, hogy a város kellős közepén lehetőség van az áldott Oltáriszentség folytonos imádatára, az Erzsébet-híd lábánál fekvő Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia-templomban. Rengeteg estét töltöttem ott szentségimádással. Egészen gyönyörűnek találom, hogy Magyarországon fővárosában van egy hely, ahol a NEK-től függetlenül is mindenki találkozhat a nap 24 órájában, a hét minden napján Jézussal.

Arra lettem figyelmes, hogy még a Katolikus Egyházon belül is egyre kevésbé hisznek az emberek Jézus *valóságos* jelenlétében az Oltáriszentségben. Ezt rendkívül szomorúnak tartom, ezért is ad öröme okot, hogy létrejött ez a Kongresszus, amely a Katekizmusnak ezen tanítását tűzte ki témájául.

A spanyol Fr. Justo Lofeudo szerint az egyéni szentségimádás egy konkrét módja annak, hogy Jézust az egyházi, a családi és a személyes élet középpontjába helyezzük. Megértettem, hogy egyedül Isten képes a hit hanyatlását és a hívők számának csökkenését megállítani, mi pedig csatlakozhatunk hozzá személyes ima és szentségimádások útján. És az Oltáriszentségben jelenlévő Jézus az, aki képes minket megváltoztatni és az életünket isteni békéjével betölteni.

Kazik, egy lengyel diakónus

Fordította: Anna

A Jó Isten igazán kegyes volt velünk

A Jó Istennek hálát adva, nagyon nagy szeretettel gondolok vissza és írom e sorokat az 52. Eucharisztikus kongresszus egy hetéről.

A nyitó szentmisét és a hétköznapi eseményeket a médián keresztül követtem. A tanúságtételek sora, Bőjte atya és Varga László püspök úr, Magyar Lóránt és

katonazenekar kísérete még inkább emelte a szentmise fényét. Szentmisét követően részt vettünk a körmeneten, mely életre szóló élményt adott úgy gondolom a résztvevő több tízezer hívő testvéremnek is. A Hősök terére érve, az áldást követően, a fényjátékot is megtekintve zártuk ezt a Jó Istentől megáldott csodálatos napot.

Néhány óras pihenőt követően érkezünk hittestvéremmel a záró, Ferenc Pápa által celebrált szentmisére a Hősök teréhez, regisztrált helyünkre a Kodály-köröndhöz. A ragyogó napsütésben, közös imádságok és éneklés közepette, a csodálatos 2 000 fős kórus énekével fogadhattuk a pápamobilon érkező Szent Atyát. A záró szentmise és Fe-



Kép: iec2020.hu

Udvardy Márton előadása hatalmas töltést adtak és egyben nagyon jó felkészülést is, (a hosszas, másfél évesfelkészülés után) a Szent Atya által celebrált szentmisére. Szeptember 11-én a Kossuth téren Erdő Péter bíboros úr által celebrált szentmise nagyon mély hatást gyakorolt rám. A Jó Isten igazán kegyes volt velünk, mind az időjárás terén, mind a szervezés és a hangtechnika kiváló minőségének megteremtése tekintetében. Nagyon jó helyen sikerült a zárandok szektorban helyet foglalnunk szeretett kőbányai Hittestvéremmel. A felvezető zenei előadás, illetve a szentmise alatti

renc Pápa megható tanításai örökre erőt adnak számomra. A szentáldozás lehetősége is jól tervezetten és szervezeten megoldott volt. Lelki táplálékokkal meg gazdagodva térhettem haza Szeretteimhez.

Hálásan köszönöm a Jó Istennek és az Eucharisztikus kongresszuson részt vevő Atyáknak, a katonazenekarnak, a kórusnak és az áldozatos munkát végző önkénteseknek, hogy megteremtették számomra/számunkra ezt a felemelő szép hetet.

Istennek legyen hála!

Annamária

Újraépítve

A NEK több rendezvényen részt vehettem. Három délelőtti voltam a Hungexpon, a záró misén vettem részt a VIP szektorban, és unokámat felügyeltem, amíg a fiatalok a Forrás-pontot élvezték. Néhány előadást a neten követtem.

Lenyűgözött, az óraműszerű fantasztikus szervezettség. **Számomra ez az Egyház hatalmas erejét mutatja**, amely demonstrálta az elmúlt évtizedek mélyben folyó, csendes, folyamatos, állhatatos, céltudatos építkezését. Fiatal és felnőtt önkéntesek ezrei teljes elkötelezettséggel vitték a vállukon a rendezvényt (=az Egyházat, az Eucharisziát, a Jövőnket). Ez megnyugtató érzés, bár saját templomunkban sajnos ritkán tudom a fiatalok jelenlétének erejét átélni.

Minden program - akár az előadások - akár a mise - rendkívül komplex élmény volt. Egyszerre magával ragadó zenei, mélyen intellektuális és felemelően spirituális. Mélyen átélhető, átalakító hatású.

Az előadók közül Michael White hiteles

és nagyszerű bemutatkozását emelném ki, aki hatalmas változásokat idézett elő az USA- egyik egyházközségében.

Szolgálata nyomán a templomba járók és a plébániai önkéntesek száma meghá-



Kép: iec2020.hu

romszorozódott. Költségvetésük meg-négyszereződött, saját forrásból közösségi központot építettek. Ahogy tapasztaljuk mi is: korunk társadalma a negatív hírekre fogékony és egyre nehezebben fogadja be az örömhírt. Michael White és társa Tom Corcoran megértették, hogy mindenkit meg kell szólítani a Jézussal való találkozásra, de legfőképp azokat, akik nem járnak templomba. Ezért nem zárkózott be a saját kényelmes szokás-rendjébe, nem bújta el a kötelezettségek

erdejében, hanem lélekben újragondolta és újraépítette a közösségét, amiről könyv is jelent meg magyarul, Újraépítve címmel. Most csak egy meghatározó elem-

*A nyitó szentmisére érkezve az **Úr gondoskodó szeretete** fogadott. A bűnbocsánat szentségéhez szerettem volna járulni még a kezdést megelőző héten, hogy Őt úgy érinthessem, de nem jutottam a munkám miatt szentgyónáshoz. Mikor jelentkeztem az áldoztató sátonnál 5 perc leteltével egy fiatal görög katolikus atya is megérkezett azzal a felajánlással, hogy gyónatna, de ez nem volt megszervezve – így tőlünk kért segítséget – éppen ott volt az Úr ajándéka. **Márti***

re hívom fel a módszertanából a figyelmet. "Az étterembe is az élmény miatt megyünk - a hangulat, a figyelmes kiszolgálás, a finom ételek, a társaság miatt -, és nem a könyvelésért." A misének és a plébániának is élővé, élményszerűvé kell válni ahhoz, hogy vonzókörét növelhesse. Eerre számos eszközt is bemutatott, amit



érdemes megfontolni. Ezek közé tartozik a zene, ami egy generációkat megszólító, összefogó Isteni ajándék. Saját parókiájában ezért különösen ügyelt és sokat költött a zene minőségére. Csak a művészi erejű produkcióknak adott teret, mert az az egyik legnagyobb vonzerő minden generáció számára. További gondolatért érdemes megnézni a [könyvet](#).

A záró misét egy igen kedvező helyen tudtam követni. Szemben ültem a kórusal, a hatalmas kivetítő előtt. Már az érkezés is lenyűgözött. A több tízezres tömeg várakozással teli, boldog arccal kereste a helyét. Ez a "tömeg" egyáltalán nem volt egy zavaros, kósza, zaklatott egyveleg. Egy olyan cso-

port volt, aki békésen, egymásra figyelve, áhitattal élte meg a várakozás pillanatait. (Harmónia caelestis). Semmi kapkodás, kiabálás, zűrzavar. Mindenki tudta a dolgát, és várta a sorát. A technika kiváló, zavartalanul élvezhettünk minden programot. Közelről láttuk a Szentatya mobilját, mozgását, hallhattuk a beszédet, (én olaszul is élveztem), amit a kivetítőn, - és a rádióban, a neten - is lehetett követni. A homila hozzánk szólt, amit akkor követtem, és szeretném még újra átolvasni a leírt szöveget is.

Olyan volt ez hét, aminek a tartalmi részeit - reményeim szerint - lesz még alkalom újra és újra megnézni, meghallgatni, elolvasni és töltekezni belőle.

Nagyszerű volna, ha saját plébániánkon, közösségi házunkban is meghallgathatnánk, ismételhethetnénk egyes előadásokat, részeket, és alkalmunk nyílna beszélgetni arról hogy mit és hogyan építsünk be a tartalmas útmutatókból közösségünk életébe.

Jóska

Hazafelé a nyitó szentmiséről megszólított egy velem egykorú asszony, hogy szeretne boltba menni, de már vasárnap 6 óra után ez ugye nehézkes. A Lélek indíttatására meghívtam vacsorára. Bemutatkoztunk egymásnak ő Mária, én pedig Márta vagyok. Mosolyogva mondtam neki az **Úr humora** ez a találkozásunk, én gondoskodom az ételről, ő pedig imádkozik. Ahogy beszélgettünk kiderült, hogy 3 gyermekes édesanya Brassó mellől érkezett az Eucharisztikus kongresszus egész tartamára úgy, hogy gyermekei fizetik az itt tartózkodását és utazását. **Márti**

'... és bensőm dicsérjed az Ő szent nevét!'

Mivel az éneklés számomra ugyanolyan életbevágó, automatikus, és magától értetődő, mint a lélegzetvétel, egyértelmű volt, hogy énekelni fogok a kongresszus záró szentmiséjének kórusában. Úgy éreztem: ebben, az ember életében biztosan csak egyszer előforduló különleges élményben részt kell vennem. Aki hallást és énekhangot kapott talentumként, dicsérje vele az Istent! Nem mellesleg az is csábított, hogy kétezer emberrel dalolhatok együtt. Meg kell mutatni a hazánknak és az egész világnak, hogy magyar nemzetünknek van élő hite. Zeneirodalmunk gyöngyszemeit – többek között Kodály Zoltán, Harmath Artúr és Liszt Ferenc egy-egy zseniális művét – zenghettem a többes kar.

Már a nyári készüllet és az énekkaros tábor is megalapozta azt az örömet, amit megtapasztaltam. Az első (fél)összkaros próba is csaknem könnyeket csalt a szemembe: ennyi ember, ugyanazért a magasztos célért, ennyire fegyelmezetten tud dolgozni. A kongresszus hetének vége embert próbáló volt. Munkát követően péntek délután este nyolc óráig, majd szombaton a simogató, meleg napsütésben délután fél kettőig vettek minket igénybe.

Másnap pedig maga a nagy esemény, a záró szentmise nekünk reggel hét órától kezdődött. Mindezt irányítani, összefogni, az énekeseknek még hőség elől védő kalapot, kellő folyadékot biztosítani, gigászi munka. Profi módon helytálltak a szervezők. A karzatról látni az emberek sokaságát, a bevonuló papság – hála Istennek – véget érni nem akaró hosszú

sorát: mindez nehezen megfogalmazható boldog érzéssel töltött el. Nyolc karnagy vezényelt bennünket, ki-ki a maga stílusában, ám tehetségének teljes nagyságával és mélységével. Sapszon Ferenc Ta-



Fotó: Hasznosi Babi

nár Úr és Varga László atya kapták a feladatot és Istentől a kegyelmet, hogy gondozzák a zenei anyagot. Külön öröm, hogy az egyik szerző, Frisina, akinek több művét is énekelhettük, a Supplices te rogamus opuszát, melyet kifejezetten erre az alkalomra írta, maga vezényelte. Természetesen történtek hibák is. A készüllet és az ottlét, a jelenlét azonban minden várakozásomat felülmúlta: boldog voltam abban a néhány órában. És most visszatekintve is fel tudom idézni a békeességet és örömet, amit éreztem.

Dicsőség Istennek és nagy köszönet mindenkinek, aki kisebb vagy nagyobb erőfeszítéssel hozzájárult e felejthetetlen héthez. Valóban megtapasztaltuk a Szentlélek fuvalmát. Ez volt a magvetés: a gyümölcseit már érezzük a szívünkben, s majdan érezni és látni fogjuk a környezetünkben is.

Ágota